

Sag C-262/24**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

12. april 2024

Forelæggende ret:

Fővárosi Törvényszék (Ungarn)

Afgørelse af:

29. februar 2024

Sagsøger:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Sagsøgt:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Hovedsagens genstand

Anfægtelse af administrative afgørelser om nægtelse af fradrag for merværdiafgift (herefter »moms«) i tidligere led, som er anført på fakturer udstedt af underleverandører.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Betingelser for at begrænse retten til fradrag for moms.

Den procedure, som den lavere retsinstans skal anvende, såfremt der i forbindelse med behandlingen af en bestemt sag er modstrid mellem anvisningerne fra den højere nationale retsinstans og Domstolens praksis.

Retsgrundlag: artikel 267 TEUF.

Præjudicielle spørgsmål

1. Er skatte- og afgiftsmyndighedens praksis forenelig med momsdirektivets artikel 167, artikel 168, litra a), og artikel 178, litra a), samt med retten til en upartisk domstol, der er fastsat som et generelt retsprincip i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), sammenholdt med de grundlæggende principper proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, hvis den indebærer, at:

a) fradragsretten nægtes en afgiftspligtig person, selv om det anerkendes, at den økonomiske transaktion, der er angivet på fakturaen, har fundet sted, med henvisning til, at det følger af de samlede omstændigheder, som anses for relevante – såsom medvirken fra underleverandører, de personlige, organisatoriske og ejerskabsmæssige forbindelser, som fremgår, den adfærd over for arbejdstagerne, som er udvist af den person, der i hovedaftalen mellem kunden og sagsøgeren er udpeget som ansvarlig for at opretholde den daglige kontakt, og det forhold, at arbejdstagernes arbejdsbetingelser blev opretholdt uændret i forhold til de efterfølgende underleverandører – at sagsøgerens adfærd er i strid med betingelserne for legitim udøvelse af retten, hvorfor det lægges til grund, at den økonomiske aktivitet er kunstig og er gennemført med det ene formål at opnå en økonomisk fordel i strid med formålet med momsreglerne, selv om de omtvistede omstændigheder nødvendigvis følger af aftalefriheden inden for privatretten samt den civile, arbejdsretlige og skatte- og afgiftsretlige lovgivning, som gælder for disse aftaler, og ikke har nogen årsagssammenhæng med den afgiftspligtige persons ret til fradrag for moms?

b) den omstændighed, at udstederen af fakturaen er i restance med betalingen af de angivne afgifter og bidragene, selv om skatte- og afgiftsmyndigheden giver vedkommende mulighed for at opdele betalingen i rater for at lovliggøre denne situation og i sidste ende inddriver det skyldige beløb ved en inddrivelsesprocedure mod underleverandøren, således at statskassen ikke lider noget tab, anses for at udgøre skatte- og afgiftsunddragelse, eller er det kun hemmeligholdelse af afgiften over for skatte- og afgiftsmyndigheden, dvs. undladelse af at angive og betale afgiften, der udgør svig?

c) skatte- og afgiftsmyndigheden med henvisning til skatte- og afgiftshemmeligheden ikke under proceduren oplyser den afgiftspligtige person om den adfærd, der formodes at udgøre skatte- og afgiftsunddragelse – dvs. karakteren af tilsidesættelsen af forpligtelsen til at betale skatter og afgifter samt bidrag – og dermed ikke identificerer den underleverandør, der er specifikt berørt af tilsidesættelsen, typen af skat eller afgift (eller bidrag) eller omfanget og varigheden af tilsidesættelsen, men blot anfører generelle henvisninger i denne henseende?

d) skatte- og afgiftsmyndigheden alene med henvisning til, at der foreligger personlige og organisatoriske forbindelser mellem den afgiftspligtige person og underleverandøren, som betingelse for udøvelsen af fradragsretten ikke blot

pålægger den afgiftspligtige person en forpligtelse til kontrol (af sin underleverandørs skatte- og afgiftsgæld), som ikke påhviler vedkommende, og som vedkommende end ikke har beføjelse til at foretage, men alene på grundlag af denne omstændighed antager, at den afgiftspligtige person har kendskab til underleverandørens skatte- og afgiftsgæld, uden at gennemføre en materiel undersøgelse af de forhold, der vedrører den afgiftspligtige persons kendskab, eller af, om dette kendskab kan opnås på legitim vis (under hensyntagen til skatte- og afgiftshemmeligheden) i fysisk og logisk henseende? Er det forhold, at de personlige og organisatoriske forbindelser er blevet etableret af privatpersoner, relevant for, om dette kendskab kan anses for at være godtgjort?

e) skatte- og afgiftsmyndigheden uden at foretage en udtømmende undersøgelse af det relevante retsgrundlag fastslår, hvem den arbejdsgiver er, som arbejdstageren står i et ansættelsesforhold til, ikke på grundlag af den ansættelseskontrakt, hvorved ansættelsesforholdet etableres, identiteten af den person, som registrerer ansættelsesforholdene, eller den samstemmende erklæring fra arbejdsgiverne og arbejdstagerne – som underbygger dokumenterne – men derimod på grundlag af en modsatrettet erklæring fra to arbejdstagere (i realiteten kun én), de omstændigheder, hvorunder ansættelsesforholdene med de tidligere underleverandører blev etableret, lighederne med hensyn til arbejdsbetingelserne og den adfærd, der udvises af den første arbejdsgivers direktør, som samtidig er kontaktperson i henhold til hovedaftalen?

f) skatte- og afgiftsmyndigheden ordret anvender sine konklusioner vedrørende tidligere perioder på efterfølgende perioder uden at tage hensyn til de ændringer, der er sket i de relevante faktiske omstændigheder i hver periode, navnlig bortfaldet af de personlige og organisatoriske forbindelser, og på trods af disse faktiske ændringer ikke undersøger den virkning, de i den omhandlede periode havde på skatte- og afgiftsmyndighedens vurdering af, om der forelå et misbrug af rettigheder, om den økonomiske aktivitet var af kunstig karakter eller om der forelå svig, eller af de forhold, der vedrørte den afgiftspligtige persons kendskab i denne henseende?

2. Er en principiel retspraksis, hvorefter det, når det godtgøres, at der foreligger en personlig forbindelse mellem sagsøgeren og udstederne af fakturaerne, som også kan påvirke gennemførelsen af den fakturerede økonomiske transaktion, kan konkluderes uden en yderligere undersøgelse af det forhold, der vedrører den afgiftspligtige persons kendskab, at denne har kendskab til den skatte- og afgiftsunddragelse, der har fundet sted som følge af manglende betaling af en afgift, på baggrund af besvarelsen af det foregående spørgsmål i strid med de anførte bestemmelser i momsdirektivet og navnlig med retssikkerhedsprincippet?

3. Er skatte- og afgiftsmyndighedens ovennævnte adfærd samlet set forenelig med den denne myndigheds forpligtelse til i tilstrækkelig grad at efterprøve de objektive omstændigheder med hensyn til fradrag for moms, eller udgør den en vurdering på grundlag af formodninger og antagelser, også henset til det af

Domstolen opstillede princip om, at nationale dokumentationsregler ikke må begrænse EU-rettens effektive virkning?

4. Er det i strid med artikel 267 TEUF, princippet om EU-rettens forrang og retten til adgang til effektiv domstolsbeskyttelse og en upartisk domstol som fastsat i chartrets artikel 47, at:

– den nationale ret i sidste instans med henvisning til forskelle i de faktiske omstændigheder undlader at anvende Domstolens afgørelse med den begrundelse, at genstanden for den sag, der gav anledning til Domstolens afgørelse, er en levering af varer, mens genstanden for den sag, der er indbragt for den nationale ret i sidste instans, er en levering af tjenesteydelser, eller med den begrundelse, at den objektive omstændighed, som er blevet påberåbt i den sag, der er indbragt for den, kun er en af de objektive omstændigheder, der blev vurderet i den relevante afgørelse fra Domstolen, hvorfor det højst er en del af sidstnævnte afgørelse, der kan være relevant?

– den nationale ret i sidste instans i forbindelse med en kassationssag fraviger den dom, som Domstolen afsagde i den pågældende sag efter en anmodning om præjudiciel afgørelse, og træffer en afgørelse, der er i strid med denne, uden selv at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse på trods af de forskelle med hensyn til fortolkningen af EU-retten, som fremgår af dens afgørelse?

5. Kan en ret i en medlemsstat, som retten i sidste instans påbyder at gentage behandlingen af sag, henset til den nødvendige respekt for de rettigheder og principper, der er nævnt i det foregående spørgsmål, samt forpligtelsen til ikke at anvende national lovgivning, som er i strid med EU-retten, i denne anden procedure fravige anvisningerne fra retten i sidste instans – uden at denne har indgivet en anmodning om præjudiciel afgørelse – hvis den anser disse for at være i strid med EU-retten, eller hvis Domstolen efter påbuddet om at gennemføre en ny procedure har truffet en afgørelse om det samme retlige spørgsmål i en sag med lignende faktiske omstændigheder, som er i strid med den retlige fortolkning, hvorpå forpligtelsen til at gentage sagen støttes, eller er det kun muligt at unddrage sig den forpligtelse, som er blevet pålagt af den nationale ret i sidste instans, og anvende Domstolens efterfølgende afgørelse, såfremt den ret, der på ny skal gennemføre proceduren, indgiver en anmodning om præjudiciel afgørelse i den nye procedure?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Artikel 9, artikel 167, artikel 168, litra a), artikel 220 og artikel 226 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1, herefter »momsdirektivet«).

Dommene i sagerne Mahagében og Dávid (C-80/11 og C-142/11, EU:C:2012:373) og Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) og kendelserne i sagerne Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) og A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26).

Anførte nationale forskrifter

§ 1, stk. 7, § 2, stk. 1, og § 97, stk. 4 og 6, i az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (lov XCII af 2003 om beskatningsordningen, herefter »skatteprocedureloven«).

§ 119, stk. 1, § 120, litra a), og § 127, stk. 1, litra a), i az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (lov CXXVII af 2007 om merværdiafgift, herefter »momsloven«).

§ 110 og § 115, stk. 2, i a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (lov nr. I af 2017 om forvaltningsretlige tvister).

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Pegazus Busz Kft. (herefter »sagsøgeren«) indgik en aftale med Bombardier Transportation Hungary Kft. (herefter »kunden«) om levering af tjenesteydelser vedrørende personbefordring ad vej for perioden mellem den 1. september 2012 og den 30. juni 2016. Med henblik på leveringen af disse tjenesteydelser anvendte sagsøgeren forskellige underleverandører i på hinanden følgende perioder: Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. og HEPA Busz Kft. Imidlertid blev personbefordringen udført af de samme ansatte gennem hele aftalens løbetid.
- 2 Hovedsagen vedrører det andet, det tredje og det fjerde kvartal i 2015, hvor sagsøgerens underleverandør var Déda Szerviz Kft. Der havde været familiemæssige og venskabsmæssige forbindelser mellem ejerne af og direktørerne for disse to virksomheder, som imidlertid ikke længere forelå i den periode, som hovedsagen vedrører. Begge selskaber havde desuden filialer på samme adresse. Der var lignende forbindelser mellem sagsøgeren og visse af de øvrige underleverandører.
- 3 Déda Szerviz Kft. var kommet i betydelig restance med betalingen af de bidrag, selskabet var forpligtet til at betale som arbejdsgiver. For at lovliggøre denne situation anmodede selskabet om opdeling af betalingen i rater, hvilket skatte- og afgiftsmyndigheden imødekom. Som følge af renter fortsatte gælden imidlertid med at vokse, og da virksomheden ikke længere var i stand til at foretage betalingerne, solgte skatte- og afgiftsmyndigheden dens busser ved en offentlig

auktion og inddrog dens skatteidentifikationsnummer. Sagsøgeren var derfor nødsaget til at anvende en ny underleverandør.

- 4 Efter en skatte- og afgiftskontrol gennemført af skatte- og afgiftsmyndigheden i første instans traf denne myndighed to afgørelser, hvorved den fastslog, at der forelå en skatte- og afgiftsgæld som følge af nægtelse af fradrag for moms, som sagsøgeren skulle betale for de førnævnte skatte- og afgiftsperioder. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (klagedirektoratet for den nationale told- og skattemyndighed, Ungarn, herefter »sagsøgte«) stadfæstede disse afgørelser som skatte- og afgiftsmyndighed i anden instans.
- 5 Ifølge sagsøgte havde aftaleforholdene mellem sagsøgeren og dennes underleverandører ikke noget reelt økonomisk indhold og blev anvendt med henblik på dels at unddrage sig forpligtelserne til at betale bidragene for arbejdstagerne og dels at nedbringe sagsøgerens afgiftsgæld væsentligt og på lang sigt ved hjælp af de fakturaer, der blev udstedt af underleverandørerne. Som følge af sine personlige og organisatoriske forbindelser med underleverandørerne vidste sagsøgeren, eller burde sagsøgeren have vidst, at selskabet medvirkede til skatte- og afgiftsunddragelse. Derfor kunne der ikke gives fradrag for moms på grundlag af disse fakturaer.
- 6 Sagsøgeren anlagde et søgsmål til prøvelse af disse afgørelser ved den forelæggende ret. Ved dom ændrede den forelæggende ret sagsøgte's afgørelser og annullerede den skatte- og afgiftsgæld, som var blevet fastslået over for sagsøgeren, samt skatte- og afgiftsbøden og morarenterne. I begrundelsen for den pågældende dom blev der henvist til dommen i sagen Mahagében og David (C-80/11 og C-142/11, EU:C:2012:373) og kendelsen i sagen Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674). Retten fastslog nærmere bestemt, at det forhold, at den underleverandør, som udstedte fakturaerne, ikke havde betalt eller kun delvist havde betalt moms og bidrag, det forhold, at sagsøgte ikke anså anvendelsen af underleverandøren for at være økonomisk meningsfuld, eller det forhold, at der forelå en organisatorisk eller personlig forbindelse mellem den afgiftspligtige person og udstederen af fakturaen, ikke i sig selv kunne medføre en nægtelse af fradrag for moms.
- 7 Kúria (øverste domstol, Ungarn), som behandlede kassationsappellen, ophævede den forelæggende rets dom og påbød sidstnævnte at gennemføre en ny procedure. Ifølge Kúria (øverste domstol) kunne det dels udledes af de samlede omstændigheder og de beskrevne personlige, organisatoriske og ejerskabsmæssige forbindelser, at fakturaerne var fiktive; dels gjorde underleverandørerne det ved udstedelsen af dokumenterne muligt for sagsøgeren at gennemføre sine aktiviteter uden at betale afgifter og bidrag, men at få fradrag for moms. Dette forhold bekræftes af, at de arbejdstagere, som udførte tjenesteydelserne, var de samme gennem hele løbetiden for aftalen med kunden, og at deres ansættelsesforhold ikke blev berørt. Deres arbejdsopgaver og løn var den samme, uanset hvilken underleverandør de arbejdede for. Dermed var formålet med disse aftaler ikke at opnå de indtægter, der var mulige på markedet, men derimod at opnå en ulovlig

skatte- og afgiftsfordel. Som følge af de førnævnte forbindelser burde sagsøgeren have haft kendskab til underleverandørernes aktivitet og økonomiske situation og vidst, om de havde til hensigt at betale afgifter og bidrag.

- 8 Derfor gav Kúria (øverste domstol) den forelæggende ret anvisninger om, at den ved vedtagelsen af sin nye afgørelse skulle tage hensyn til de førnævnte vurderinger og de vurderinger, der fremgik af tidligere afgørelser afsagt af Kúria (øverste domstol) vedrørende skatte- og afgiftsmyndighedens afgørelser om tidligere skatte- og afgiftsperioder på grundlag af de samme faktiske omstændigheder. Disse anvisninger er bindende for den lavere retsinstans i henhold til § 110, stk. 3, sammenholdt med § 115, stk. 2, i a közigazgatási perrendtartásól szóló 2017. évi I. törvény (lov nr. I af 2017 om forvaltningsretlige tvister).

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 9 *Sagsøgeren* har gjort gældende, at selskabet gav udførelsen af de omhandlede transaktioner i underentreprise, fordi det ønskede at koncentrere sig om andre aktiviteter. Aftalen med kunden fastsatte, at dennes direktører skulle være i direkte kontakt med buschaufførerne, som var ansat af underleverandørerne. Endvidere fandtes de personlige forbindelser mellem sagsøgeren og underleverandøren, som er blevet påberåbt af sagsøgte, ikke længere i den periode, som hovedsagen vedrører. Det forhold, at gruppen af ansatte på trods de gentagne ændringer af underleverandøren forblev den samme, skyldes, at naturen og hyppigheden af de befordringsydelser, som skulle leveres, krævede lokale chauffører, hvis antal var begrænset.
- 10 Ifølge *sagsøgte* havde underentreprisen ikke noget reelt økonomisk indhold. Gennem de personlige og organisatoriske forbindelser med underleverandørerne var det faktisk sagsøgerens repræsentant, der udøvede en arbejdsgivers rettigheder i forhold til arbejdstagerne i hele den periode, der var genstand for kontrollen. Underentreprisen blev gennemført alene med det formål at gøre det muligt for sagsøgeren at unddrage sig betalingen af bidragene for arbejdstagerne og at nedbringe sin skatte- og afgiftsgæld ved at få fradrag for moms på de fakturaer, der blev udstedt af underleverandørerne.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 11 Den forelæggende ret har indledningsvis anført, at de betingelser for fradrag for moms, der blev opstillet i dommen i sagen Mahagében og Dávid (sag C-80/11 og C-142/11, EU:C:2012:373), er opfyldt i hovedsagen: Sagsøgeren er en afgiftspligtig person; der blev reelt gennemført en levering af tjenesteydelser; det er blevet bevist, at sagsøgeren anvendte tjenesteydelserne med henblik på at gennemføre afgiftspligtige transaktioner, hvilket er godtgjort ved dokumenter og vidneerklæringer, og sagsøgeren betalte en modydelse, inklusive moms, for de

leverede tjenesteydelser på grundlag af fakturaer, som blev udstedt i overensstemmelse med de relevante formforskrifter.

- 12 Med hensyn til det *første præjudicielle spørgsmål, litra a)*, anfører den forelæggende ret, at det følger af Domstolens praksis, at valget af den organisatoriske og kontraktuelle struktur, som anses for at være mest hensigtsmæssig med henblik på at nedbringe afgiftsbyrden, ikke i sig selv udgør misbrug af rettigheder. Det forhold, at udgifterne til arbejdsgiverbidrag afholdes af underleverandørerne, skyldes den gældende lovgivning. Endvidere fastsatte aftalerne mellem hovedkontrahenten og den pågældende underleverandør, at der skulle betales en modydelse, hvorfor dens formål var at opnå økonomiske indtægter.
- 13 Hvad angår det *første præjudicielle spørgsmål, litra b)*, ønsker den forelæggende ret oplyst, om det i sig selv er tilstrækkeligt til at godtgøre, at der foreligger skatte- og afgiftsunddragelse, at en virksomhed kommer i restance med betalingen af sine skatte- og afgiftsforpligtelser og i denne forbindelse anmoder om opdeling af betalingen i rater, selv om det i sidste ende kun er muligt at inddrive det skyldige beløb ved en inddrivelsesprocedure.
- 14 Med det *første præjudicielle spørgsmål, litra c)*, ønskes det oplyst, om skatte- og afgiftsmyndigheden i hovedsagen har løftet bevisbyrden for at kunne kvalificere faktureringsordningen som kunstig. I denne henseende henviser den forelæggende ret til dommen i sagen Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950), hvori Domstolen fastslog, at det påhviler skatte- og afgiftsmyndigheden dels præcist at angive de forhold, der udgør svig, og at føre bevis for svigagtige handlinger, dels at godtgøre, at den afgiftspligtige person har deltaget aktivt i denne svig eller burde have haft kendskab til den. I hovedsagen fremgår det ikke præcist af skatte- og afgiftsmyndighedens afgørelser, hvilke skatter og afgifter eller bidrag underleverandøren skyldte og hvilke beløb de androg. Sagsøgte undlod med henvisning til skatte- og afgiftshemmeligheden at give sagsøgeren disse oplysninger.
- 15 Det *første præjudicielle spørgsmål, litra d)*, vedrører den modstrid, der følger af, at skatte- og afgiftsmyndigheden hvad angår de personlige og organisatoriske forbindelser forventede, at sagsøgeren ved at udvise passende omhu fik kendskab til en oplysning om underleverandørerne, som var omfattet af skatte- og afgiftshemmeligheden, mens den i sin afgørelse ikke udtrykkeligt nævnte konkrete oplysninger med henvisning til, at de var omfattet af skatte- og afgiftshemmeligheden. Den forelæggende ret påpeger endvidere, at det er mere sandsynligt, at de forbindelser, der er nævnt i fremstillingen af de faktiske omstændigheder i hovedsagen, medførte en overførsel af oplysninger i den modsatte retning, og at disse forbindelser desuden allerede var ophørt i den omhandlede periode.
- 16 Det *første præjudicielle spørgsmål, litra e)*, vedrører sagsøgtes konklusion om, at arbejdstagerne efter deres overførsel fra den ene underleverandør til den anden

fortsatte med at tilhøre den samme erhvervsmæssige kategori og have de samme funktioner og den samme løn, hvilket førte den til at konkludere, at sagsøgeren handlede svigagtigt, for så vidt som det faktisk var sagsøgeren, der var arbejdsgiver, idet disse arbejdstageres aktivitet reelt blev gennemført i sagsøgerens interesse. Den forelæggende ret påpeger imidlertid, at det forhold, at disse omstændigheder fortsatte med at være de samme, var en nødvendig konsekvens af, at de ydelser, der var genstand for hovedaftalen med kunden, forblev uændrede, hvorfor det ikke udgør en objektiv omstændighed, som kan begrunde en nægtelse af retten til fradrag for moms.

- 17 Hvad angår Kúrias (øverste domstol) konklusion om, at arbejdstagernes ansættelsesforhold ikke var berørt, anfører den forelæggende ret, at arbejdstagernes valgfrihed i forbindelse med indgåelsen af et ansættelsesforhold i henhold til den ansættelsesretlige lovgivning, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, generelt set var begrænset til et valg mellem at underskrive eller ikke at underskrive ansættelseskontrakten. Endvidere er det i henhold til den gældende ansættelsesretlige lovgivning muligt og lovligt, at en ny arbejdsgiver overtager arbejdstagerne på samme vilkår. Den omstændighed, som er blevet foreholdt sagsøgeren, fulgte dermed af de ansættelsesretlige regler og var fordelagtig for arbejdstagerne, hvorfor den ikke kan anses for at udgøre svigagtig adfærd.
- 18 Hvad angår sagsøgerens repræsentanters medvirken i proceduren for overførsel af arbejdstagerne, som både sagsøgte og Kúria (øverste domstol) har tillagt stor vægt, har dette efter den forelæggende rets opfattelse ingen sammenhæng med sagsøgerens udøvelse af retten til fradrag for moms. I henhold til den aftale, der blev indgået med kunden, var disse personer ansvarlige for at opretholde kontakten med denne. De medvirkede i denne egenskab, da det blev meddelt, at underleverandørerne påtog sig ansvaret for arbejdstagerne, og deres medvirken påvirkede ikke indgåelsen af de nye ansættelsesforhold.
- 19 Endelig er det ifølge den forelæggende ret nødvendigt at bemærke, at det af sagsakterne fremgår, at størstedelen af arbejdstagerne erklærede, at den person, der udøvede en arbejdsgivers rettigheder over for dem i den omhandlede periode, var direktøren for Déda Szerviz Kft. Den eneste erklæring, der peger i den modsatte retning, indeholdt andre faktuelle fejl, som rejser tvivl om dens troværdighed.
- 20 Med hensyn til det første præjudicielle spørgsmål, litra f), påpeger den forelæggende ret, at hvad angår Zoccoli Kft. og – fra den 19. september 2014 – Déda Szerviz Kft. forelå de af sagsøgte påberåbte personlige og organisatoriske forbindelser ikke længere, og at denne omstændighed ikke havde nogen betydning for arbejdstagernes ansættelsesbetingelser. Endvidere anføres det, at efter opsigelsen af aftalen mellem sagsøgeren og kunden leverede den nye hovedkontrahent, som var fuldstændig uafhængig af sagsøgeren, ydelserne ved anvendelse af en lignende struktur og i vidt omfang med de samme arbejdstagere. Dette rejser det spørgsmål, om sagsøgte i sine afgørelser vedrørende på hinanden

følgende perioder er forpligtet til at tage hensyn til ændringer i omstændighederne, eller om myndigheden alene kan støtte sig til omstændigheder, som er blevet gjort gældende med hensyn til tidligere perioder.

- 21 Med det *andet præjudicielle spørgsmål* ønsker den forelæggende ret oplyst, om der på baggrund af Domstolens praksis findes objektive omstændigheder, som begrundes, at sagsøgte kan undlade at undersøge forholdet vedrørende den afgiftspligtige persons kendskab.
- 22 Med det *tredje præjudicielle spørgsmål* ønskes det oplyst, om skatte- og afgiftsmyndigheden som betingelse for udøvelsen af retten til fradrag for moms lovligt kan kræve, at den afgiftspligtige person kontrollerer, om vedkommendes medkontrahent har opfyldt sine forpligtelser til at angive og betale ikke blot moms, men også andre afgifter.
- 23 Det *fjerde og det femte præjudicielle spørgsmål* vedrører den modstrid, som den forelæggende ret konstaterer mellem Domstolens praksis og den nationale retspraksis for så vidt angår betingelserne for at begrænse retten til fradrag for moms. Efter den forelæggende rets opfattelse har de nationale domstole med henvisning til forskelle i de faktiske eller objektive omstændigheder og uden at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse undladt at anvende de principper, der er fastsat i Crewprint-dommen (C-611/19, EU:C:2020:674) og Vikingo Fővállalkozó-dommen (C-610/19, EU:C:2020:673).
- 24 Med den *anden del af det fjerde præjudicielle spørgsmål* ønsker den forelæggende ret oplyst, om Kúria (øverste domstol), såfremt den i forbindelse med kassationsappellen ønsker at fravige en dom afsagt på grundlag af en afgørelse truffet af Domstolen i en præjudiciel sag – som følge af modstriden med den retlige fortolkning, der fremgår af dens afgørelse – er forpligtet til som ret i sidste instans at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse.
- 25 Det *femte præjudicielle spørgsmål* forelægges i forbindelse med det forhold, at Kúrias (øverste domstol) afgørelse i hovedsagen – som blev afsagt uden indgivelse af en anmodning om præjudiciel afgørelse – blev afsagt, før Domstolen traf afgørelse i sagen Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) og A.T.S. 2003-sagen (C-289/22, EU:C:2023:26), som vedrørte retlige spørgsmål, der var identiske med spørgsmålene i den foreliggende sag med hensyn til de omstændigheder, hvorunder retten til fradrag for moms blev nægtet, skatte- og afgiftsmyndighedens kvalificering af disse omstændigheder som misbrug af rettigheder og den tilsvarende ordning for bevisvurdering. Henset til at hovedsagen i øjeblikket behandles på ny, kan den forelæggende ret imidlertid kun tage hensyn til disse afgørelser fra Domstolen, hvis den ser bort fra de anvisninger, den har modtaget fra Kúria (øverste domstol).